

Született egy film, melynek legtöbbször elótűnő gyönyörű jelképe: Lobog a zászló és kivágatában a Korona mellett megjelennek a 301-es parcella kopjafái, fel-feltűnik a Duna, az Országház, átsugárzik a lelkünkbe minden, ami volt, s amink volt, s minden, ami még van, meg ami még lehet. Háború a nemzet ellen. Ez egy olyan háború, amelyben az egyik felet addig pacifikálják, amíg bele nem pusztul. Az őslakosok közül azokat, akikre nincs szükség, úgy kell elpusztítani, hogy az a világ előtt önpusztításnak látszódjék. Ha közös erővel véget vetünk az egyoldalú háborúnak, akkor a rendszerváltás után húsz évvel végre szabadok leszünk.

A film első része, alapja erről szól. A címe is ez: A háború megváltozott természete. Az első nyolcvan perc főszereplője a dokumentumokban az SZDSZ-es különítményesek, Kis Jánostól Rákosi Mátyásig, előadója pedig Bogár László. Fordulatos, szellemes előadásban beszéli el, hogyan semmisítették meg a háborúnak ebben a szakaszában a nemzet szellemi alapját, s hogyan kezdtek hozzá a második szint, a fiziológiai és népesedési, önfenntartási réteg szétmarásához és egyidejűleg hogyan kezdték el a harmadik, a legfelső épületrész, a gazdasági szerkezet megszerzését.

Ebben a Bogár-felosztásban az a mély filozófiai felismerés rejtőzik, hogy minden nemzet, minden emberi lény leglényegesebb része a szellemi alapzat. Annak tehát, aki a gazdaságot, a pénzt, a bankokat, a földet és a felső emeletek szobáit, bútorait, világra néző ablakait meg akarja szerezni, hogy befüggönyözze, annak a szellemi alapokat kell szétrombolnia először. (Mi sem mondtunk mást soha, de ez itt, ebben a dokumentumfilmben egy tudós ember és egy gondolkodó világlátásával, ékesszólásával van kifejtve. Ha másért nem, már ezért is érdemes volt ezt a filmet megcsinálni.)

Méltó társa már ebben a részben is Bogárnak a törékeny, de roppant belső erőt sugárzó asszony. Töménten adattal, ténnyel, számmal hozakodik elő. Zuhognak ránk háborúvesztésünk tényei – számokban és mögöttük emberéletekben. Már itt feltárul a rendező becsületes módszere. Közlőit lehetőleg fehér ingben szembe ülteti a kamerával. Így mindenki teljes mellszélességgel, teljes énjével vállalja, amit mond. Az üzenetben nincs semmi „egyrészt-másrészt”, nincs áldozat a liberalizmus oltárán. Rendkívüli és a kimondott igazságok

erejét bizonyítja, hogy végig némi lélekfeltöltő erővel bír. Talán mindenki egy kicsit emelkedettebb öntudattal lép ki a moziból és néz körül: na, hol van hát az a bolsevik? Mert bizony végzetes módon leszoktunk arról, hogy szemtől szembe közöljük véleményünket, vagy ahogy ma mondják: „vállaljuk magunkat”, s oldalvást vagy földre ejtve kimondott szavainkat a ravaszul ránk erőltetett nyelvromlás is hitelteleníti. Ez is megszálló módszer. Nyelvrontás nélkül nincs megszállás, különösen a magyar nyelv ősisége és szervező ereje miatt. Ezzel szemben mondja a szívsebész, fehér gyolcs ingében, hogy a nemzetnek új, áldozatot és akár a halált is vállaló magyar nemességre van szüksége – a feltámadáshoz.

Itt, s a következő részben mondják el nekünk, hogyan köttetett össze – roppant ravaszsággal – két diktatúra. Hogyan? Alkotmányosan. „Diktatúrából diktatúrába” Az 1949-ben még Sztalin és Visinszkij (a nürnbergi per főjogásza is ő volt) diktálta magyar alkotmányt még „még mindannyiunk közös apjának”, Rákosi-Rosenfeld Mátyásnak országgyűlése fogadta el. A kerekasztal-tárgyalásokon ezt módosították. A módosításokat Kádár országgyűlése fogadta el. Mi pedig tapsoltunk, hogy milyen nagylelkű az egypárti országgyűlés. Csak ma vesszük észre, amikor minden végzetesen elromlott körülöttünk és bennünk is, hogy ezekkel az áttételekkel finoman össze van kötve három rendszer. Rákosié, Kádáré és a rendszerváltásé. Azaz nincs váltás. Innen kezdve nem az a kérdés, hogy milyen ez a módosított alkotmány, mert akármilyen két idegen diktatúrát köt össze egy állítólagos demokráciával, jogfolytonosságot teremt közöttük. Éppen azt akadályozza meg, hogy a rendszerváltás visszatérjen a magyar történelmi alapra, a Szent Koronára és a magyarság évszázados munkájával, harcaival kivívott törvényes rendjébe. Nem azért nem lehetett visszaállni az Aranybullával kezdődő történelmi alkotmányba, mert később népnyzó törvényeket léptetett életbe benne Verbőczy Tripartituma Dózsa György megégetése után, hanem azért, hogy Rákosi és Kádár rendszere között jogfolytonosság teremődjön.

Tehát visszaállhat-e a magyarság a sajátjába, vagy az idegent kell toldoznia-foldoznia? Ezt kellett, mert ez szavatolta a hitelek visszafizetését. Amikor ezt az alkotmányt mintegy lapalji áthozatként átvállaltuk az újnak mondott rendszerbe, mai árfolyamon számítva 12 milliárd dollár adósságunk volt. Ma több mint százmilliárd. És 170 milliárd kamatot már kifizettünk az egykori 12 milliárdra. Pont.

Az alkotmány kérdéseire Zlinszky János, a korszak nagy jogbölcse mond súlyos, kőbe véshető mondatokat. Ez a rész elemi erővel veti fel a magyar megújulás szükségességét és roppant nehézségeit. A megmaradáshoz új alkotmány kell, az alkotmány megteremtéséhez szándék, akarat, bölcsesség és kétharmados többség.

Sajnos nem valószínű, hogy mindenki látja ennek a kérdésnek a megkerülhetetlenségét. A

hazugságban és félelmek közt élő nemzetnek nemcsak a jobb szándékú elitje, hanem a népe is ódzkodik az új alkotmánytól. Minek? Legyen előbb több kenyér, mondják egyfelől. Minek, mondják másfelől, hiszen ezt sem tartják be, az a fő baj. Kétségtelen. De ez mégsem tiszta beszéd. Fogyásunk, gyengeségünk, züllésünk oka, hogy nincs felettünk közösen elfogadott törvény, szellemi alapzatunk szét van verve.

Most lennie kell önmérsékletünknek és felelősségérzetünknek, s előbb ezt kell rendbe hozni.

Ha egy nemzet teljes szellemi alapjában meg akar újulni, márpedig a magyarságnak életben maradásához erre van szüksége, az nem élhet tovább egy idegen papírrongy mégoly gondosan retusált keretei között, különösen akkor nem, ha ez a retusált valami egy idegen diktatúrát köt össze egy demokratikus berendezkedéssel. Mert akkor valamelyik pillér nem igazi. S a Sztalin-szobor ledöntése ennek a szovjet lánctalpas alkotmánynak az undorodva eldobását is jelentette. Vér tapadt hozzá. Tehát most alkotmányozni kell. Most az álljon félre, aki nem mer új magyar alkotmányt, mert a romlás órája ütött.

Most olyan alaptörvény kell, amely a lyukas, szép körívben kihalászott piros-fehér-zöld zászló kivágott kör-szívében a Szent Korona kupolája és dőlt keresztje áll. És hirdeti az örök magyar törvényt.

A film harmadik része Az ország felszámolása címet viseli és tulajdonképpen privatizációs aknák felrobbantásából áll. Csak lélegzetvisszafojtva lehet figyelni a sajnos hibásan megkötött nemzetközi egyezmények, s az európai szerződés abroncsai közt vergődő magyar sors előadóit, amint mégis gyors cselekvésre hívnak fel és nem adják meg magukat. Ha a helyén van a szívünk, még meg tudjuk tartani a földünket. De tétovázással, további önfeladással, masírozással és handabandázással semmire sem megyünk. De ez is alkotmány kérdése és Szent Korona kérdése.

A film jeleneteiben feltűnnek a nagy vevők, szakasztott olyan emberek, mintha Kun Béla közismert népbiztosi tablójáról léptek volna le, Kun, Szamuely, Korvin Ottó mellől, hogy mindent megkapjanak ingyen és bérmentve. Természetesen Gyurcsánytól, Bajnaitól és az illetékes pénzügyminisztertől. A Kun Béla-tabló egyébként többször feltűnik a vásznon, s mivel ez félreérthetetlenül teszi a film alapállását, jelentését, nyersen váltja ki az uralkodó – mármint a jelenleg még uralkodó – réteg fogcsikorgatását, pontosabban protézis csikorgatását. A film a maga monstruózus voltával együtt, a négyórás vetítési idejével együtt a mostani új rendszerváltási kísérlet, a megmaradásért folyó harc egyik nagyon fontos elemévé válhat. Mert

az eszmélés kérdése, a „Lámpás program” a személyes, akár nagygyűléseken előadott, elszónokolt közegből, valamint az írott betű, a könyv a folyóirat és az újság közegéből átkerült a film drámai közegébe. Egy hatékonyabb, szélesebb körben elérhető közegbe. Csak azt az elkényelmesedett felfogást kell legyőznünk, hogy hosszú filmet nem nézünk végig, hogy nem áldozunk több órát az életünkből – a hazánkért.

Most már nem az a kérdés, hogy ki nyeri a választást, ki alakít kormányt és mely pártok kerülnek be az Országgyűlésbe és melyek nem. Sokkal fontosabb az, hogy az, akit megválasztanak, milyen küldetéssel, milyen népi utasítással, milyen követelmények elé állítva választatik meg. Ha a felhatalmazás valódi, teljes rendszerváltás, akkor ez alól nem bújhat ki senki. A rendszerváltáshoz alkotmányozás kell, az alkotmányozáshoz kétharmados többség. Ezt már Mártélyon, a Magyar Megmaradás Közössége alakuló ülésén elmondtuk, ez az újságban már megjelent. A szemben álló fél, a komprádorburzsoázia, akinek sötét alakjai alatt a film felrobbantotta aknáit, a kétharmados többség megakadályozására törekszenek. Már azt is megbeszéltük, hogyan s miként, mely párt és pártok segítségével.

A helyzet beható elemzése most új következtetésekre is elvezetett. A nemzet külső és belső ellenségei, a megszállás vezetői most új elemet is beiktattak, fenntartva a kétharmados többség elérésnek megakadályozását és maga az MSZP piszkos kampánnyal való megerősítésének célját is. Az új elem a választások utáni helyzet, a letörhető belső anarchia, zavargásszervezés. Volt ugyan már főcíme e lapnak a Zavargásszervezés, de most világosabban látható már a nemzet ellenségeinek a célja. Rövid időn belül – akár egy-két hónap után – zavargásokkal és felbérelt állítólagos elégedetlen fociurkolókkal megdönteni az új kormányt, mielőtt bármibe is belefogna, és akár idegen csapatok segítségével rendet teremteni. Európa nevében.

Ennek kivédésére az új kormány kevés. Honvédség nincs, a rendőrség le van gyengítve és egymásra van uszítva. A cigányokat tovább hergelik és ha kell, majd megtanítják őket a baseballütők használatára.

A bolsevisták aljassága korlátlan.

Ha a jövő kormány mögött nem áll felvilágosult, öntudatos nép, nemzet, új nemesség, magyarul gondolkodó értelmiség, nem áll a „dolgozó nép okos gyülekezete”, akkor ez a terv valóra válhat. Ha a hátralévő rövid időben megtörténik a felvilágosodás, a közösségek kialakulása, egyes helyeken újjászerveződése és készütségbe helyeződése, akkor meg sem merik kísérelni ennek a gyilkos forgatókönyvnek a forgatását.

Több mint harminc év óta következetes, előre kitervelt, aljas háború folyik a magyar nemzet ellen, mégpedig olyan úgynevezett békekorszakban, amelyben a nyílt, fegyveres harcot a gazdasági kifosztás, a törvényesnek feltüntetett rablás, a rabló privatizáció, a végtelenségig való eladósítás és a látszatdemokrácia újmódi fegyvereivel vívják meg. Ez tulajdonképpen egy ősi találmány. A megszálló számára kényelmes, biztonságos, mert a legyűrendőnél nincs fegyver – hadserege leszerelve, idegenek védik, alkalmasint azok, akik megszállják, és még a védekező sereg izomereje is korlátozott az alultápláltság miatt, a parancsnokok pedig meg vannak véve. Hogyan lehet, és hogyan kell egy területet, egy másik nép által lakott s esetleg hazának nevezett földet nem háborúval, hanem folyamatos beszivárgással megszállni és a tőlük ellopott, kicsalt, kicsikart pénzzel akár kisebbségben, akár más etnikumok és rossz szomszédok segítségével uralomra kerülni fölöttük.

(2010. Előadás a Magyar Megmaradás Közössége rendezvényén)